

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2023.

«Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ »

«Των αγίων μυροφόρων γυναικών, έτι δε Ιωσήφ του εξ Αριμαθαίας και του νυκτερινού μαθητού Νικοδήμου».

Ιακώβου αποστόλου, αδελφού Ιωάννου του Θεολόγου, Κλήμεντος οσίου, Δονάτου επισκόπου Ευροίας, Αργυρής νεομάρτυρος.

έτος 16^ο Τεύχος 699

I.M.K.A.O.M

I.N. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Πράξ.6,1-7) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Ημείς δε τη προσευχή και τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσωμεν. Και ήρесеn ο λόγος ενώπιον παντός του πλήθους» (Πράξ.6,4).

Ακούγεται συχνά ο ισχυρισμός, ότι ο χριστιανισμός δεν προσφέρει καμιά πρόταση για μια δόμηση και συγκρότηση της κοινωνικής ζωής μας. Ότι περιορίζεται αποκλειστικά στην πνευματική ζωή, γιατί ενδιαφέρεται αποκλειστικά στην πνευματική ζωή, γιατί ενδιαφέρεται μόνο για την ψυχή και όχι για την ορ-

γάνωση της εν Χριστώ κοινωνίας. Λησμονείται όμως, ότι ο χριστιανισμός εμφανίστηκε από την αρχή σαν μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη κοινωνία, γιατί αυτή είναι η ουσία του. Αυτό ακριβώς μας αποδεικνύει η σημερινή αποστολική περικοπή. Σήμερα, λοιπόν, στην αποστολική περικοπή περιγράφεται κυρίως η εκλογή των επτά διακόνων.

Ποια ήταν τα έργα των Αποστόλων: **Προσευχή, λόγος(κήρυγμα), Αγάπη.** Η Αγάπη μεταφράζεται σε διακονία, στη θεραπεία των αναγκών του λαού. Στην προκειμένη περίπτωση σε τραπέζια αγάπης. Τι ήταν οι αγάπες;

Προσφορά τροφής για ικανοποίηση κυρίως των σωματικών αναγκών. Πέρα από την αγάπη, που αγκαλιάζει το σώμα, οι Απόστολοι είχαν σαν έργο και την άλλη, την πιο σπουδαία αγάπη. Πρόκειται για την αγάπη στην ψυχή. Η ψυχή τροφοδοτείται με το λόγο. Το κήρυγμα είναι η τροφή της ψυχής είναι η αγάπη για το πνεύμα, είναι η διακονία της αιώνιας ψυχής. Εκτός από τις δυο αυτές αγάπες, οι Απόστολοι είχαν σαν έργο την πιο μεγάλη και πιο σπουδαία αγάπη στο Θεό. Γνωρίζουμε ότι η αγάπη προς το Θεό λειτουργεί κυρίως με την προσευχή. Δυνατή αγάπη η προσευχή. Με τη δύναμη της προσοχής η αγάπη γίνεται και **λόγος** και **Διακονία**, και **Κήρυγμα** και κοινωνικό έργο. **«Προσευχή- Λόγος-Αγάπη»** τα τρία αυτά καθιστούν τον άνθρωπο μυροφόρο. Οι Μυροφόρες του Ευαγγελίου κρατούσαν ευωδιαστά μύρα **«τη μία των Σαββάτων»** (Μάρκ. 16,2), μα κανένα μύρο δεν ευωδιάζει περισσότερο από την προσευχή. Κανένα άρωμα δε σκορπάει περισσότερη ευωδία από το λόγο του Θεού.

Και τα τρία αυτά έργα είναι σπουδαία και η προσευχή και ο λόγος και η διακονία. Αλλά οι Απόστολοι δεν μπορούσαν να επαρκέσουν και για τα τρία, γιατί; Η αύξηση των μελών της πρώτης Εκκλησίας επέφερε αναπόφευκτα και αύξηση των αναγκών. Οι Απόστολοι είχαν διδαχθεί από το Χριστό να ζουν κοινοβιακά, συνέχισαν τον ίδιο τρόπο ζωής και μετά τη Πεντηκοστή. Κάποτε όμως διαπίστωσαν, ότι δεν επαρκούσαν σε όλο το φάσμα της ζωής των πιστών. Και τα τρία έργα είναι σπουδαία και η προσευχή και ο λόγος και η διακονία. Αλλά οι Απόστολοι αισθάνθηκαν την ανεπάρκειά τους για την πλήρη ανταπόκριση και στα τρία έργα του Θεού. Δεν είμαστε όλοι για όλα, χρειαζόμαστε συνεργάτες. Σκέφτηκαν, λοιπόν, να εκχωρήσουν αρμοδιότητες και σε άλλους. Δεν αρνήθηκαν, ούτε υποτίμησαν οι Απόστολοι τη «διακονία των τραπεζών, αλλά αναγκαστικά προέβησαν σε καταμερισμό των διακονημάτων, κρατώντας αυτοί το έργο της δικής τους αποστολής, τη διακονία του λόγου, δηλαδή του κηρύγματος, την πνευματική διακονία: **« προσκαλεσάμενοι δε οι δώδεκα το πλήθος των μαθητών είπον, ουκ αρεστόν εστίν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζαις»**(Πράξ.6,2). Αναγκαίο το τραπέζι του φαγητού για τους φτωχούς, κανείς δεν το αρνείται, αλλά αναγκαιότερο το τραπέζι για την αθάνατη ψυχή. Η Ανάσταση, ως λόγος και πράξη, είναι πιο θαυμαστή και από το Σταυρό. Ο λόγος των Αποστόλων, ο λόγος της Εκκλησίας, είναι ο αντίλαλος της Ανάστασης.

Η υλική βιοτική διακονία ανήκει και αυτή στο Σώμα του Χριστού, γιατί καταξιώνεται με τη σάρκωσή Του, την πρόσληψη όλου του ανθρώπου, ως ψυχοσωματικής ολότητας. Ο Χριστός, που ένωσε το θείο και το ανθρώπινο στο πρόσωπό Του, δεν αφήνει να χωριστούν, ούτε στο κοινωνικό Του Σώμα, την Εκκλησία Του. Σημασία όμως έχει, ότι η ενέργεια αυτή των Αποστόλων σήμαινε κατάφαση της ένταξης όλης της ζωής των πιστών μέσα στο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, που εμφανίστηκε στον κόσμο ως ένα κοινωνικό και συστηματικό συγκροτημένο και σαφώς διακρινόμενο από το γύρω κόσμο, την υπόλοιπη κοινωνία των Εβραίων και των Ελλήνων. Η Εκκλησία θα έχει πάντα ως μοναδικό σκοπό τη θέωση των μελών της, τον αγιοπνευματικό φωτισμό τους.

Το αναγκαιότερο, λοιπόν, έργο κράτησαν οι Απόστολοι. Το άλλο έργο το εμπιστεύτηκαν στους επτά διακόνους: **« επισκέψασθε ουν, αδελφοί, άντρας εξ υμών μαρτυρουμένους επτά, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, ους καταστήσαμεν επί της χρείας ταύτης»**(Πράξ.6,3). Οι Απόστολοι προβαίνουν σε ενέργεια, που θα μπορούσαν να την αποφύγουν. Συγκαλούν εκκλησιαστική σύναξη να αποφασίσουν, ενώ θα μπορούσαν να αποφασίσουν μόνοι τους. Η πρώτη Εκκλησιαστική σύναξη, ως γνωστόν, έγινε για να εκλεγεί ο αντικαταστάτης του Ιούδα (Πράξ.1,13-26), ο Ματθίας. Η δεύτερη για την εκλογή δημοκρατικά κι αξιοκρατικά των επτά διακόνων. Έτσι εξελέγησαν επτά άντρες **« πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας»**(Πράξ.6,3) **ο Στέφανος, ο Πρόχορος, ο Νικάνωρ, ο Τίμων, ο Παρμενάς κι ο Νικόλαος**. Αυτοί ανέλαβαν τη διακονία της κοινής τράπεζας της κοινότητας των πρώτων χριστιανών, όπως κι άλλα καθήκοντα, που αφορούσαν στην κάλυψη των καθημερινών αναγκών της πρώτης Εκκλησίας.

Με την πάροδο των αιώνων, η εξάπλωση της Εκκλησίας ανά την οικουμένη και τη ραγδαία αύξηση των μελών της, ο κοινοτικός τρόπος ζωής, που διέκρινε την πρώτη εκείνη εκκλησιαστική κοινότητα, αμβλύθηκε και τελικά παρήκμασε. Πρέπει εδώ να τονίσω, αδελφοί μου, πως ο μόνος χώρος που εξακολουθεί να λειτουργεί επακριβώς, κατά το πρότυπο εκείνης της εποχής, είναι τα ορθόδοξα μοναστήρια μας. Αν επισκεφτεί κανείς π.χ. το Άγιο Όρος θα διαπιστώσει πως εκεί οι μοναχοί δεν τους ανήκει τίποτα κι όμως δε χρειάζονται τίποτα, ζουν στο πλαίσιο της ακτημοσύνης και κοινοκτημοσύνης αφιερωμένοι στο Θεό. Επιδίδονται απερίσπαστοι στο έργο της προσευχής και της λατρείας του Θεού. Προσωπικά έχω επισκεφτεί είκοσι μία (21) φορές το «

περιβόλι της Παναγίας», όπως αποκαλείται το Άγιο Όρος, κι έχω σταθερή εικόνα της μοναχικής ζωής. Το ίδιο συμβαίνει, για να μην παρεξηγηθώ, και σε όλα τα μοναστήρια, όπου Μοναχοί και Μοναχές ζουν με τον ίδιο τρόπο.

Η Εκκλησία μας είναι και σήμερα τόπος συνεργασίας και συνυπευθυνότητας. Όταν όλοι εκλέγουμε κάποιους, είμαστε συνυπεύθυνοι και τότε δεν επιτρέπεται να ρίχνουμε το βάρος της ευθύνης σε έναν ή σε λίγους. Ο λαός μετέχει στη ζωή της Εκκλησίας, ο λαός πιστεύει, αλλά και εκλέγει, ο λαός έχει καθήκοντα, αλλά και δικαιώματα. Ο λαός, αλλά ποιος λαός; Αναφέρομαι βέβαια στον ευσεβή λαό του Θεού, που προσεύχεται, που μετανοεί, που ευλαβείται, ο λαός που αγαπά, αυτός ο λαός εκλέγει αγίους. Οι εκλεκτοί του λαού ήταν οι κλητοί του Θεού: **« και εξελέξαντο Στέφανον, άνδρα πλήρη Πνεύματος Αγίου, και Φίλιππον, και Πρόχορον, και Νικάνορα, και Τίμωνα , και Νικόλαον προσήλυτον Αντιοχέα.»** (Πράξ.6,5). Η εκλογή ήταν του λαού, η χειροτονία των Αποστόλων. Ο λαός μετέχει της προσευχής, μετέχει και της διοίκησης της Εκκλησίας. Δεν τελεί όμως αγιαστικές πράξεις, δεν τελεί τα μυστήρια: **«ους έστησαν ενώπιον των αποστόλων, και προσευξάμενοι επέθηκαν αυτοίς τας χείρας»** (Πράξ.6,6).

Η εκλογή των επτά διακόνων είναι όχι μόνο καθρέπτης και υπόδειγμα του πώς διοικείται η Εκκλησία. Είναι και καθρέπτης και υπόδειγμα και του ποιο είναι το έργο της Εκκλησίας: **Προσευχή, Λόγος, Αγάπη**, αναφέραμε πιο πάνω. Με την προσευχή γινόμαστε το στόμα του λαού στο Θεό. Διάκονοι του λαού του Θεού. Έργο είναι η προσευχή, το πιο δυνατό, αφού εξασφαλίζει τη δύναμη, την παντοδυναμία του Ουρανού. Το δυσκολότερο, αλλά και αποδοτικότερο έργο της Εκκλησίας είναι η προσευχή. Η Εκκλησία είναι σύναξη προσευχομένων, Αν ,λοιπόν, δε συνδεόμαστε με το Θεό , πώς θα συναποτελούμε το Θεανθρώπινο Σώμα του Χριστού; Η σύνδεση με το Θεό γίνεται δια της προσευχής. Αν η προσευχή μας κάνει το στόμα του λαού του Θεού, το άλλο έργο, ο λόγος του Θεού, το κήρυγμα, μας καθιστά το στόμα του Θεού στο λαό. Με την προσευχή κατεβάζουμε τον Ουρανό στη γη. Με το λόγο του Θεού κατεβάζουμε το Θεό στις ψυχές των ανθρώπων. Είναι διακονικός ο λόγος: **«τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσομεν»** (Πράξ. 6,4). **ΑΜΗΝ.**